

Àngel Rodríguez i Vilagran

Doctor en Periodisme per la UAB. «La comunicació catòlica a la diòcesi de Girona. Passat i present» és el títol de la tesi doctoral defensada per Àngel Rodríguez a la Facultat de Periodisme i Ciències de la Comunicació de la Universitat Autònoma de Barcelona. És una anàlisi sobre l'estructura de comunicació pública de les organitzacions eclesials gironines

«Els bisbes han de dir el que pensen»

Joaquim Bohigas
GIRONA

La recerca acadèmica, dirigida per Jordi Berrio, ha permès compilar 92 publicacions periòdiques en paper, de les quals 36 estan dedicades a l'ensenyament (editades per escoles religioses) i, la resta, impulsades per la mateixa institució eclesial (*Butlletí de l'Església*, *Full Parroquial*, la revista *El Senyal...*), moviments de l'Església, parròquies, santuaris, d'entre d'altres entitats. També són rellevants els 91 suplementos del *Full*. Entre d'altres característiques de la comunicació a la diòcesi, la tesi explica la tasca de les comunitats religioses com a editores, la proliferació de capçaleres per a la utilització de la informàtica a nivell d'usuari i la presència institucional del catolicisme a la ràdio des de 1940. Àngel Rodríguez és periodista de la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Girona.

P Vostès fa centenars d'anys que estan comunicant...

R De forma metafòrica podríem dir que ja els evangelistes van ser uns grans periodistes, perquè van voler narrar els fets de Jesús d'una forma senzilla a l'abast de tothom. Jesús mateix va ser un gran comunicador: discursos, paràboles, gestos...

P A qui beneficia l'actual atomització de la informació catòlica a Girona?

R A tothom en general, si es tenen coses a dir. La revista *El Senyal*, per exemple, dona acolliment, amb dues o tres pàgines cada mes, a delegacions diocesanes que, per si so-

Àngel Rodríguez i Vilagran, a Casa Carles, la seu del Bisbat de Girona, a la plaça del Vi de Girona.

«Internet no té inconvenients per a l'Església. Tot són avantatges. És una gran plataforma comunicativa»

les, no podrien fer una publicació per manca de recursos. Altres delegacions o entitats tenen la seva pròpia revista perquè fan moltes activitats o tenen molts col·laboradors.

P Per vostè, quin és l'espai comunicatiu dels mitjans de l'Església? Quines funcions...

R La meua tesi ha estudiat els mit-

jans de l'Església entesa no només com a institució sinó també com a «comunitat de creients» (Poble de Déu). Per tant, l'espai és molt ampli i divers. Un exemple: hi ha revistes parroquials que fan funció de revista local, com *Arenys Vida Parroquial* (Arenys de Mar), *Estrela* (Calella), *Revista de Banyoles* (la parròquia hi té un 20% de les accions) o, fins i tot, *Alimara* (Olot). També hi ha casos com *La Nova* (Salt), que ara és en versió digital, o *El Batec* (Arenys de Munt).

P El consum és, bàsicament, per una raó emocional?

R Depèn. Lògicament la gran majoria busquen persuadir, però n'hi

ha que, simplement, volen informar.

P Penso que, a vegades, l'Església parla, als seus públics, de forma poc comprensible.

R Si vostè es refereix a la institució és possible, però també ens passa quan escoltem un químic o un metge. Més d'un hagué de buscar la paraula «isquitobials», ara fa uns dies, per saber de què s'havia lesionat Ibrahimovic.

P Per quin model optaria: Un mitjà eclesial molt identitari? O un de més difuminat per atraure nous públics?

R Des de la meua experiència com a presentador i director dels

programes de ràdio *Església Viva* i *El Mirall* (que són identitaris, per ser oficials, del Bisbat), intento vendre el producte amb el màxim de senzillesa i, com més atractiu sigui, millor. Dient les coses molt entenedores i que puguin ser d'interès.

P Els mitjans generalistes es queden amb les xafarderies, allò superficial, de l'Església?

R Seria interessant que els grans mitjans, de la mateixa manera que tenen un especialista en economia, tinguessin un especialista en religió, independentment de si és creient o no, amb uns estudis mínims en teologia. Avui ja es pot estudiar teologia per Internet o de forma presencial als vespres. D'aquesta manera s'estalviarien, possiblement, les xafarderies i els mitjans tractarien temes eclesials en profunditat i seriositat.

P Quin són els inconvenients d'Internet per a l'Església?

R Cap. Tot són avantatges. És una gran plataforma comunicativa, com ho va ser en el seu dia el telèfon. Hi ha qui no s'hi ha posat perquè ho veu complicat. Simplement, haurien de rebre una formació.

P Un mitjà eclesial ha de ser crític amb el poder civil quan aquest és contrari als valors cristians?

R Sí, totalment, de la mateixa manera que una entitat civil pot criticar l'Església. L'opinió és lliure i s'ha d'acceptar independentment d'on vingui. Ara bé, en ambdós casos, amb fonaments.

P És convenient, en temps de polítiques de comunicació molt agressives, una estratègia discreta dels bisbes?

R No. Els bisbes han de dir que pensen independentment de si uns determinats mitjans de comunicació són «agressius», o no, amb ells. Amb tot, sempre hi ha adjectius que poden embellir declaracions.

P Proposi tres idees per millorar la comunicació de l'Església a Girona

R Tractar temes actuals des de l'òptica cristiana. Informar d'allò que vol el lector o oient. Utilitzar infografia (revistes) i sons (ràdio) moderns.

Antoni Defez obté el I Premi d'assaig «Càtedra Blasco»

El docent de la Universitat de Girona guanya amb una anàlisi filosòfica de temes com l'eutanàsia o el suïcidi

GIRONA | DdG

El professor de la Universitat de Girona (UdG) Antoni Defez i Martín (València, 1958) ha resultat guanyador de la primera edició del Premi d'assaig «Càtedra Blasco», atorgat per la Universitat de València (UV), amb *Assumptes pendents*, una anàlisi filosòfica de temàtiques com ara com l'eutanàsia, el suïcidi, la pena de mort o l'adopció per part de parelles homosexuals. L'obra guanyadora analitza i argumenta, deixant de banda els dogmatismes, amb un

Antoni Defez i Martín.

llenguatge entenedor i que, alhora, no renuncia al rigor. El premi està dotat amb 10.000 euros i té caràcter biennal.

En l'acte de lliurament del premi, que va tenir lloc a la Llibreria de la Universitat, el rector, Francisco Tomás Vert, va expressar la seva satisfacció perquè, amb aquesta iniciativa literària, «torna al nostre record» la figura de Josep Lluís Blasco, que va ser catedràtic de Filosofia a la UV. Antoni Defez va insistir en aquesta idea, recordant que molts dels ensenyaments de Blasco li han estat de molta utilitat «en la vida i a l'hora de fer classe». El jurat, que estava format per Celia Amorós, Ramon Lapiedra, Joan Francesc Mira, Josep Maria Terricabras i Tobies Grimaltos (en representació del rec-

tor de la Universitat), va remarcar la gran qualitat d'alguns dels originals que han optat a aquesta primera edició. Han considerat que diverses de les obres presentades mereixen ser publicades. Tobies Grimaltos va destacar que el premi Josep Lluís Blasco és el millor dotat econòmicament, en el camp de l'assaig, al País Valencià.

Defez, a més de nombrosos articles d'investigació en revistes especialitzades, ha publicat les següents obres de caràcter filosòfic: *Música i sentit. El cas Wittgenstein* (Publicacions de la Universitat de València, 2008) i *Realisme i nació. Un assaig de filosofia impura* (Tres i Quatre, 2009), que va ser premiat amb el Premi Joan Fuster d'Assaig de 2008. El professor de la UdG és autor de di-

versos poemaris premiats. *Incert moviment* (Premi Vicent Andrés Estellés de Burjassot 2008) i publicat per Bromera el 2009 és el darrer recull de poesies que li ha estat guardonat.

Josep Lluís Blasco Estellés va morir el 2003. Va ser un intel·lectual ben reconegut en l'àmbit universitari i un ciutadà i polític compromès amb el seu país. La missió de la càtedra és constituir un fòrum en què les dues màximes vocacions de Josep Lluís Blasco, la filosòfica i la vocació cívica i ciutadana, trobin un espai de confluència. El propòsit és acostar la filosofia als ciutadans sotmetent els problemes socials més punyents a la reflexió dels filòsofs i pensadors. A més, hi ha interès a fer arribar la reflexió a la societat.